

Dođan Özgüden: 3. Ermeni soykırımı destekçileri!

Posted on 06/12/2020

Mahşerin dört atlısı AKP, MHP, CHP, İYİP ve de irili ufaklısıyla tüm düzen partileri Tayyip-Aliyev ikilisinin işlediği insanlık suçlarının destekçisi olmuşlardır. Gazetecilik mesleğinde çalışmadığım alan kalmadı ama parlamento muhabirliği yapmak kısmet olmadı... Yine de Akşam gazetesini ve Ant dergisini yönetirken Türkiye İşçi Partisi'nin 15 milletvekiliyle Meclis kürsüsünden vermekte olduğu anti-faşist ve anti-emperyalist mücadeleyi yakından görmek, okurlara daha iyi yansıtılabilmek için önemli konular gündeme geldiğinde İstanbul'dan Ankara'ya gider, Meclis tartışmalarını yerinde izlerdim.

1968 başlarında TİP milletvekilleri Çetin Altan ile Yunus Koçak'ın gözü dönmüş AP'li milletvekilleri tarafından dövülmesi üzerine "geçmiş olsun"a gittiğimde son kez izlemiştim Meclis görüşmelerini... TİP'li milletvekilleri saldırıya rağmen mücadelede daha kararlıydı, saldırgan milletvekilleri ise suçluların telaşı içindeydi...

O Meclis üç yıl sonra da, CHP'li milletvekilleri de dahil, faşist generallerin 12 Mart darbesini onaylayacak, binlerce devrimci ve demokratın tutuklanması, işkenceden geçirilmesi karşısında sessiz kalacak, dahası Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmesine oy verecekti.

1968'in üzerinden tam 52 yıl geçtikten sonra, ileri teknoloji sayesinde, bir Meclis toplantısını ilk kez 17 Kasım akşamı TBMM Televizyonu'ndan dikkatle izledim... Gündemin ana maddesi, Yukarı Karabağ fütuhatından sonra Erdoğan'ın Azerbaycan'a Türk askeri göndermeyi öngören tezkeresinin onaylanmasıydı.

Ondan beş gün önce de, 12 Kasım'da, Belçika'nın Temsilciler Meclisi'nde yine Yukarı Karabağ'a yapılan saldırı üzerine bir tartışmayı o Meclis'in televizyonundan dikkatle izlemiştim.

O oturumunda söz alan CDH Milletvekili Georges Dallemagne Türk-Azeri saldırısı sırasında her türlü tehlikeyi göze alarak gittiği Yukarı Karabağ'da bizzat gördüklerini ve yaşadıklarını anlatarak Belçika ve Avrupa Birliği yöneticilerini saldırıya karşı çıkmamakla, tarihinde üçüncü kez kendi topraklarında soykırıma maruz bırakılan Ermeni halkını yalnız bırakmakla suçlamıştı.

“Ben Azerbaycan'daki saldırıyı bizzat gözlerimle gördüm” diye haykırıyor ve anlatıyordu: “Evet, Drone'ların ve misket bombalarının Ermeni halkına karşı nasıl kullanıldığına tanık oldum. Kan banyosunu gördüm. Ermenilerin barbarlık karşısında herkes tarafından nasıl yalnız, tek başına bırakıldığına tanık oldum. Suriye'den teröristler getirilmesine karşı çıkan olmadı, Ermenistan teslim olmak zorunda bırakıldı. Azerbaycan'ın zaferinin arkasında asıl zafer Türkiye'ninkidir. Tamamen yasa dışı, denetim dışı davranan, Suriye'de devşirdiği teröristleri kullanan Türkiye NATO ve Birleşmiş Milletler sözleşmelerini alenen çiğnemiştir.”

Ardından Belçika Hükümeti'ne vuruyordu: “Bunlar olurken Minsk grubu devre dışı kalmış, Avrupa kılını kıpırdatmamıştır. Şimdi ateşkes'i memnuniyetle karşıladığınızı söylüyorsunuz. Ancak bu kan banyosunun ardından neler geleceğini de iyi düşündünüz mü? En güçlü olanın bölgenin gerçekten demokratik tek ülkesine her istediğini kabul ettirmesini kabul edecek misiniz? NATO üyesi bir ülkenin teröristleri ve yasaklanmış silahları bir komşu ülkeye karşı kullanmasını kabul edecek misiniz? Azerbaycan ile Nahcivan arasında bir koridor açılırken Ermenistan'ın bölgedeki tek dostu olan İran'la ortak sınırının ortadan kaldırılması kabul edilecek mi? Dahası, Erdoğan'ın bölgedeki Türki cumhuriyetlerle doğrudan bağlantı kuracak bir koridor açmak suretiyle Büyük Osmanlı rüyasını gerçekleştirmesi, Hazar Denizi'nden gelecek boru hattını da kontrol altına alması kabul edilecek mi?”

Türk parlamentosundaki 17 Kasım oturumuna gelince, Azerbaycan'a asker gönderme tezkeresinin onaylanacağı zaten baştan belliydi... Bir buçuk ay önce Türk kara ve hava kuvvetlerinin gerektiğinde Ermenistan'ı ve Yukarı Karabağ'ı Azeri ordusuyla birlikte vurmak için Azeri topraklarında üslendiğini hiçe sayarak yayınladıkları ortak bildiride AKP, MHP, CHP ve İYİP şöyle diyordu:

“Türkiye Büyük Millet Meclisinde grubu bulunan siyasi partiler olarak, uluslararası camiayı, bugüne kadar Ermenistan'ın işgali ve sorumsuz saldırıları sebebiyle zarar gören Azerbaycan'ın yanında olmaya davet ediyoruz. Bu vesileyle Gazi Meclisimizdeki siyasi partiler olarak, şehit düşen Azerbaycanlı kardeşlerimize Allah'tan rahmet, gazilere acil şifa ve can Azerbaycan'a başsağlığı dilerken, milletimizin dayanışma iradesini bir kez daha güçlü bir şekilde vurguluyoruz.”

Artıgerçek'te 1 Ekim günü yayınlanan “Gazi Meclis'te mahşerin dört atlısı” başlıklı yazımda Gazi kelimesinin “hücum etmek, savaşmak, yağmalamak, din uğrunda cihad etmek” anlamına gelen gazâ'nın fail'ini nitelediğini ve savaşta başarı kazanan kumandanlara, hatta hükümdarlara şeref ünvanı olarak verildiğini vurgulayarak sormuştum:

“23 Nisan 1920'de kurulan bu Meclis değil mi, daha baştan İttihat ve Terakki'nin ideolojik mirasını üstlenerek daha ilk yılında Türkiye Komünist Partisi liderlerinin Karadeniz'de boğdurulmasına icazet veren, 1925'te Sol örgütlenmeleri ve Kürt direnişini ezmek için ünlü Takriri Sükûn Kanunu'nu onaylayarak istiklal mahkemeleri kurduran, tek parti döneminde de, çok partili dönemde de art arda sıkıyönetimler ilan ederek muhalif güçlere kan kusturtan, askeri mahkemelerin verdiği idam kararlarını onaylayarak Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan başta olmak üzere onlarca devrimci genci idam sehpalarına gönderen?”

Evet, bu Meclis gerçekten bir gazi Meclis'tir... 17 Kasım akşamı Meclis televizyonundan izlediğim “tezkere” görüşmelerinde de AKP, CHP, MHP ve İYİP sözcüleri Tayyip'in

Azerbaycan fütuhata en gönülden destek veren gaziler olduklarını göstermek için tüm belagat yeteneklerini kullandılar.

Tayyip'in genel başkanı olduğu AKP'nin, ırkçı ve yayılmacı akımın siyasal sözcüleri olan MHP ve İYİP'nin bu konuda neler söyledikleri önemli değil... Fütihat öngören tezkereyi fitratları gereği desteklemeleri gerekirdi, öyle de yaptılar.

"Orta sol" etiketli ana muhalefet partisi CHP adına Meclis kürsüsünde dile getirilenler ibretlikti. Tam da genel başkan Kemal Kılıçdaroğlu'nun genel kurul salonuna girip CHP milletvekilleri tarafından ayakta alkışlanarak karşılandığı sırada kürsüye gelen CHP Grubu sözcüsü İstanbul Milletvekili Ahmet Ünal Çeviköz'ün partisi adına söyledikleri inanılır gibi değildi::

"Cumhuriyet Halk Partisi dost ve kardeş Azerbaycan'ın tasada ve kıvançta her zaman yanında durmuştur. Azerbaycan'ın Ermenistan tarafından işgal edilen topraklarının kurtarılarak yeniden ana vatana katılmasını memnuniyetle karşıladığımızı bir kere daha belirtmek isteriz. 27 Eylül tarihinden başlayarak meşru müdafaa hakkını büyük bir zaferle taçlandıran Azerbaycan ordusuna da tebriklerimizi sunuyoruz... Şimdi Türkiye'ye düşen görev, işgal altındaki toprakların kurtarılmasıyla yetinmeyerek, Yukarı Karabağ'ın Azerbaycan'a dönmesi ve Nahçıvan ile Azerbaycan'ın birbirine bağlanması için güçlü bir diplomasi atağı başlatmaktır. Bu konuda, Azerbaycan Minsk Grubu'yla baş başa bırakılmamalı, diplomasi alanında Türkiye ve Azerbaycan mutlaka birlikte hareket etmelidir. Biz, bunun sonuna kadar takipçisi olacağız."

Tayyip'in değirmenine su taşıyanlar sadece Meclis'te grupları olduğu için tezkere üzerine konuşma hakkı bulunan sadece bu dört parti mi?

Ya Meclis'te tek tük milletvekili bulunan ya da bulundurmak için transfer peşinde koşan diğer düzen partileri?

Büyük Birlik Partisi (BBP), Demokrat Parti (DP), Saadet Partisi (SP), Demokrasi ve Atılım Partisi (DEVA), Gelecek Partisi (GP), Yenilik Partisi (YP) adına yapılan tüm açıklamalarda Kafkasya'daki Ermeni topraklarının Türklük adına fethedilmesi, tıpkı Kıbrıs'ta olduğu gibi Türk Ordusu'nun o topraklarda kalıcı kılınması büyük bir coşkuyla alkışlanmakta.

Neyse ki Meclis bünyesinde "yasama" erkinin namusunu kurtaran bir parti, Halkların Demokratik Partisi (HDP) var.... Tıpkı 60'lı yıllarda Türkiye İşçi Partisi'nin yaptığı gibi, günümüzde de tüm engellemelere ve komplolara direnen ülkenin üçüncü büyük partisi HDP, Tezkere görüşmelerinde de sağduyunun, barışseverliğin ve halkların kardeşliğinin sesini yükselten tek siyasal güç olduğunu bir kez daha kanıtladı.

17 Kasım akşamı HDP Grubu adına konuşan Adana Milletvekili Tulay Hatimoğulları Oruç tezkereye "Hayır" diyeceklerini net şekilde şu sözlerle ortaya koydu:

"HDP olarak, hangi gerekçeyle olursa olsun, halkların birbirine kırdırılmasına, bölgesel çatışmaların derinleştirilmesine, komşu halklarımızın birbiriyle çatışmasına dün 'evet' demediğimiz gibi bugün de 'evet' demiyoruz ve HDP bu Mecliste faaliyet yürüttüğü günden bugüne kadar da hiçbir askerî tezkereye 'evet' demedi, hepsine ret verdik çünkü biz dış siyasette diyalog, barış ve siyasi yöntemlerle çözüm konusundaki ısrarın ikinci plana atılmaması konusundaki kararlılığımızı hep ifade ettik bu kürsülerden."

Ardından, diğer partilerin örtbas etmeye çalıştıkları bir gerçeği Meclis kürsüsünden vurguladı:

"Bu savaşta Libya sürecinde de ortaya çıkan ve dünya kamuoyunun çok tartışmış olduğu bir mevzu var. Türkiye'nin Suriyeli cihatçıları, selefistleri Karabağ cephesine taşıdığı iddiaları var, Libya'ya, Suriye'nin farklı bölgelerine taşıdığı gibi... Suriye savaşından devşirilen selefist grupların iktidarın elinde gayriresmi olarak tutulan bir savaşçı gruba dönüşmüş olması ürkütücü bir düzeye gelmiş durumdadır. Savaşçı ihracı yapan hükümet, savaş suçları

kapsamında uluslararası mahkemelerde yargılanacak düzeyde ileri gitmiş durumdadır.”

Dahası, HDP sözcüsü, “İki devlet, tek millet” diye göklere çıkartılan Azerbaycan’ın Türkiye’de işlenen insanlık suçlarına nasıl yataklık ettiğini de açıkça ortaya koydu:

“Hatırlayın Türkiye’nin 90’lı yıllarını... Mafya devlet ilişkisi iç içe girmiş, JİTEM gibi paramiliter gruplar Türkiye’de cinayetler işliyor, gazeteciler, aydınlar, yazarlar, insan hakları savunucuları suikastlarla katlediliyordu... Azerbaycan bu örgütün çalışmasını yürüttüğü, eğitimini aldığı bir saha halindeydi. TBMM tarafından kurulan Susurluk Araştırma Komisyonu tutanaklarına bakarsanız, derin devlet, mafya, paramiliter güçlerin o ülke içerisinde nasıl bir örgütlenme içinde olduklarını görürsünüz...”

“Gazi” sıfatını da üstlenmenin gereğini yerine getiren Türk Parlamentosu’ndaki teslimiyet beyanlarını dinledikten sonra gece yarısı tekrar bilgisayar başına oturarak Türkiye’deki insan hakları mücadelesinin her daim yanında bulunan Georges Dallemagne’ın 12 Kasım günü Belçika Parlamentosu’nda yaptığı konuşmayı video kaydından bir kez daha dinledim. Saygı duydum.

Ardından Brüksel Kürt Enstitüsü’nün Yukarı Karabağ’a yapılan saldırı konusunda 5 Kasım günü düzenlediği tele-konferansın kayıtlarını bir daha izledim. De Standaard Gazetesi’nden Freddy De Pauw ile birlikte benim de konuşmacı olarak katıldığım bu konferansta Belçika Demokrat Ermeniler Derneği’nden mücadele arkadaşımız Dr. Bogos Muradian bu operasyonun Ermeni halkına karşı üçüncü bir soykırımın girizgahı olduğunu net şekilde ortaya koymuştu.

Evet, Ermeni halkı, kendi öz topraklarında ilk kez 1895 yılında Kızıl Sultan Abdülhamit’in başlattığı 1. Soykırım’la, 20 yıl sonra 1915’te İttihat ve Terakki’nin organize ettiği 2. Soykırım’la zaten büyük bedel ödemişti. İlkinin üzerinden 125, ikincisinin üzerinden 105 yıl geçtikten sonra bu kez Azeri-Türk saldırısıyla 3. Soykırım’ın hedefi oluyordu.

Kayıtları tekrar tekrar izlediğim gecenin sabahında Korona'dan korunma maskemi de takıp kendimi Schaerbeek'in sokaklarına attım. Ayaklarım beni Belediye sarayının yükseldiği Colignon Meydanı'na sürükledi. Şaşırtıcı değil... 1895 yılında Osmanlı Devleti tarafından Ermenilere yapılan 1. Soykırım'dan sonra bu konuda ilk uluslararası kongre Schaerbeek Belediyesi'nin girişimiyle 17-18 Temmuz 1902 tarihlerinde bu meydana yakın bir konferans salonunda toplanmıştı. .

Toplantıyı engellemek için Osmanlı diplomasisinin çevirdiği tüm entrikalara ve yaptığı baskılara rağmen toplanan kongrenin en önemli hatiplerinden biri Fransız solunun tarihi liderlerinden, L'Humanité gazetesinin kurucusu Jean Jaurès'di...

O Jean Jaurès ki, sadece Ermeni halkının değil tüm ezilen halkların savunucusu olmuş, savaşa karşı çıkmış, bu nedenle de 1. Dünya Savaşı'nın başlamasına az kala, 31 Temmuz 1914'te kurşunlanarak katledilmişti.

O duygusallık içinde hızla Josaphat Parkı'na inip Jacques Brel meydanındaki bir banka çökerek Youtube'da bu Schaerbeek doğumlu büyük müzik insanının Jaurès'in öldürüldüğü dönemde işçi sınıfının durumunu ve savaş çılgınlığını anlatan ünlü parçasını dinliyorum:

Pourquoi ont-ils tué Jaurès? (Jaurès'i neden öldürdüler?)

Yazımı yazmak için büroya dönerken o soru sürekli dilimin ucuna geliyor... Ama önemli bir farkla... O farkla yazıya döküyorum:

Pourquoi ont-ils tué les Arméniens? (Ermenileri neden öldürdüler?)

Pourquoi tuent-ils toujours les Arméniens? (Ermenileri hâlâ neden öldürürler?)

Kaynak: artigercek.com

